

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 178 (10/04) - 040528

arbetarmakt.com

Innehåll

- USA lider nederlag i Falluja
- Uppsala Sociala Forum
- Tolv dagar för Mario Bango
- Första maj i Stockholm
- Nytt nummer av Fifth International

På grund av problem hos vår internetleverantör så är nyhetsbrevet något försenat.

USA lider nederlag i Falluja

April blev den grymmaste månaden, inte bara för de hundratals irakier som sköts ned i sina hem och på sina gator, utan också för deras amerikanska och brittiska torterare och mördare.

Mer än 130 amerikanska soldater dödades i april och 900 sårades. Detta är inte bara en dramatisk ökning jämfört med föregående månader, det gör också april 2004 till den blodigaste månaden för USA och "koalitionens" trupper sedan invasionen inleddes. För president Bush är det ett pinsamt ettårsjubileum för hans ökända påstående att "uppdraget är utfört".

Orsaken till detta fruktansvärda resultat för USA är välkänt och oomtvistat: de öppnade två fronter mot det irakiska folket. De valde att angripa den stad som står i centrum för sunniternas motstånd, Fallujah, samtidigt som de deklarerade sin avsikt att döda en relativt obskyr shiitisk präst, Muqtada al-Sadr.

Resultatet blev att man gav upphov till en irakisk intifada.

Det stod snart klart att den amerikanska militären inte kunde leva upp till sin retorik, åtminstone inte utan att riskera sitt övergripande grepp över landet. I ett slags medeltida belägring omringade 2 500 marinsoldater Fallujah. Men de kunde inte gå in, eftersom de var rädda för de hundratals bodybags som skulle bli resultatet av strider gata för gata. Och det är detta slags kroppar som media i USA räknar.

Inte heller kunde de upprätthålla belägringen eftersom deras försörjningslinjer ständigt angreps. Men det viktigaste var att Fallujah för folket i Bagdad, både sunniter och shiiter, blev en symbol för irakiskt nationellt motstånd. Denna enhet, som ockupationsstyrkorna var så rädda för att de ständigt överdrivit splittringar och utfärdade allvarliga varningar för ett överhängande inbördeskrig i Irak, cementerades av amerikanernas beslut den 20 mars att förbjuda en obskyr men militant islamistisk tidning, al-Hawza, för brottet att "indirekt uppmanna" till våld.

De följande angreppen på Karbala och Kadhemiya ledde till att sunniter donerade blod till sin stupade shiitiska bröder och systrar, liksom att shiiter från Sadr City i Bagdad erbjöd blod och

husrum åt de som flydde från Falluja. Belägringen av den heliga staden Najaf, där al-Sadr och anhängare i Mahdis armé var baserade, blev en perfekt symmetri till Falluja, ur vilket en irakisk nationalism blossade upp.

I slutet av månaden kom rapporter om sunniter som bar på porträtt av al-Sadr, samtidigt som shiitiska präster deklarerade att folket i Fallujah bör förlåtas för sin roll i massakern på träskaraberna 1991.

Under dessa omständigheter skulle den nyligen rekryterade irakiska armén inte vara pålitlig. Enligt generalmajor Martin Dempsey "lämnade 40 procent jobbet på grund av att de skrämts och omkring 10 procent motarbetade oss." Enligt mer pålitliga ögonvittnen kan siffrorna dubblas. Till detta ska fogas att Spanien drog tillbaka sina trupper, medan alla andra medlemmar i koalitionen, fränsett Storbritannien och USA, är beredda att göra detsamma.

För att fullända vad som med varje mått mätt var en bedrövlig månad, presenterade det styrande råd som utsetts av USA sin nya flagga, som sedan kopierades överallt i landet och brändes. Till detta lades sedan sergeant Ivan Fredericks avslöjande av systematisk tortyr och förnedring i Saddams ökända fängelse Abu Ghraib. När bilderna av förödmjukade och torterade irakiska civila och soldater spreds i den arabiska världen, började också nyheter om behandlingen av fångar i de av britterna kontrollerade fängelserna läcka ut. Den enda utvägen var en allvarlig reträtt.

Det är frestande att tänka sig att denna rad av militära och politiska misstag bara kan vara resultatet av omfattande subjektiva misslyckanden från amerikanernas sida. Utan tvivel förekom sådana. Men i allt väsentligt härrörde imperialisternas alla missgrepp ur tillämpningen av deras strategiska mål.

Både Bush och Blair insisterar på att den 30 juni som datum för att överlåta makten på inhemska krafter inte kan skjutas framåt. Båda två står inför ökad inhemsk kritik för sin handläggning av kriget. Bushs siffror i fråga om kriget visar för första gången 48-46 procent missnöje. Båda har också val som vänar. Utan några massförstörelsevapen som kan hittas, och inga band med al-Qa'ida, måste de visa att de har tagit några steg mot demokrati och självbestämmande i Irak.

Därav följer att de måste eliminera all opposition eller potentiell opposition mot överlämnandet innan slutet av juni. De har misslyckats. Istället har de härdat och förenat oppositionen.

Därför har de bantat planerna för "överlämnande": USA kommer att behålla absolut kontroll över all "säkerhet", dvs. ockupationen kommer att bestå. Den av USA skrivna interimskonstitutionen, som slår fast rätten för imperialisternas multinationella bolag att köpa upp den irakiska ekonomin, kommer att bli kvar. Det nya parlamentet kommer inte att väljas, inte heller kommer det att få rätt att stifta lagar. USA kommer att behålla fullständig kontroll över Iraks oljeinkomster.

Det enda överlämnande som kommer att äga rum den 30 juni är det från en av USA:s ståthållare, Paul Bremer, till en annan, John Negroponte, och hans 3 000 anställda vid ambassaden.

USA kommer emellertid under de närmaste månaderna att ge sken av att irakier mer och mer tar över kontrollen av sitt land. För det första behöver de få bort sina egna soldater ur skottlinjen. För det andra vill de ha en "irakifiering" av konflikten. Precis som britterna rekryterade irländska trupper från den mest reaktionära delen av befolkningen för att patrullera gatorna i Belfast och Derry under 1980-talet - en politk som är känd som ulsterisation - är amerikanerna nu i färd med att beväpna Saddams armé. Under befäl av före detta generalen i republikanska gardet Jasim Mohammed Saleh skickades 1 100 soldater till Falluja.

Men precis som ulsteriseringen ledde till några av de värsta övergreppen under kriget på Nordirland, kommer baathifieringen inte att leda till mer fred, utan mer blodspillan och terror. Varför? Därför att Bush och Blair, trots sina temporära reträtter på den militära fronten, är helt och fullt beslutna att eliminera all opposition mot imperialistisk kontroll innan några demokratiska val kan hållas.

Inte desto mindre har imperialisterna lidit sitt första större nederlag i Irak. Det är av stor betydelse att det irakiska folket drar fördel av detta faktum för att reorganisera och stärka sitt motstånd.

För det första får inga vapen överlämnas till vare sig ockupationsstyrkorna eller den irakiska legoarmén och polisen. Varje styrka som tar order från USA:s överkommando är en fiende till det irakiska folket.

Motståndet, som det för närvarande är organiserat, är emellertid svagt. Det kan förödmjuka de amerikanska och brittiska armeerna, men inte driva ut dem från landet. Motståndet måste göra två saker: förena sina befälsstrukturer och beväpna folket.

Bristen på samordning mellan de olika gerillaenheterna både kan och har redan lett till fruktansvärda misstag - som bombningen av två skolbussar - och en brist på genombrott. Att bara samordna motståndet under dess existerande ledningar kommer att leda till att det blir en beväpnad elit, åtskild från arbetarna, städernas fattiga och småbönderna, vars roll förblir passiv.

Ett beväpnat folk kan å andra sidan utöva demokratisk masskontroll över den väpnade kampen, samtidigt som det erbjuder ett överlägset skydd mot framryckningar ledda av USA. Under förutsättning att de anammar en riktig politik, kan ett beväpnat folk besegra varje stående armé. Men det är politiken som vinner eller förlorar sådana krig, och den väpnade kampen behöver underordnas en politisk kamp.

Motståndets första och centrala krav måste vara omedelbara val, som hålls under kontroll av det beväpnade folket och deras gräsrotsorganisationer, till en helt suverän konstituerande församling. Valen kan inte bli rättvisa och öppna så länge utländska trupper finns kvar och ockuperar landet. Kravet på demokratiska rättigheter och nationellt självbestämmande måste därför förbindas med kravet på att alla trupper ska bort nu.

Samtidigt kan det inte förnekas att det irakiska folket, som framträtt efter årtionden av grymt tyranni, har olösta sociala frågor som behöver åtgärdas nu:

Kvinnors rätt till arbete, att klä sig som de vill, rätt till juridiska garantier beträffande äktenskap, skilsmässa och preventivmedel, inklusive abort.

Arbetarnas rätt till fria fackföreningar, anständiga löner och förhållanden, kontroll över alla aspekter av produktionen och distributionen. Riv sönder de multinationella bolagens kontrakt och expropriera deras företag, och ställ dem under arbetarkontroll.

Självbestämmande för det kurdiska folket, inklusive rätten att bilda en separat stat, kan driva in en kil mellan kurderna och USA.

Fullständiga rättigheter för alla att praktisera den religion de själva valt. Inga privilegier för någon religion.

Om dessa frågor tas upp av motståndet, kan det fullständigt isolera ockupationsstyrkorna och samtidigt dra in fler och fler krafter i kampen. Detta kan förvandla imperialisternas nederlag i april till fullständig flykt. Antikrigsrörelsen, världen över, måste solidarisera sig med varje steg som tas i denna riktning och dra nytta av varje bakslag för ockupationen.

Det irakiska folkets brännande demokratiska frågor kan bara lösas genom revolutionär handling. Arbetarklassen måste spela en ledande roll i denna kamp, inte bara för att den kan vrida kontrollen av ekonomin ur imperialisternas händer, och därigenom frigöra de resurser som behövs för att återuppbygga landet, utan också därför att den är den enda klassen i det irakiska samhället vars intressen ligger i den mest fullständiga demokratin.

Den irakiska arbetarklassen kan och måste, med andra ord, gå vidare med en strategi för permanent revolution, öppna vägen till en socialistisk rekonstruktion av deras land och hela regionen.

Workers Power Global, London

Uppsala Sociala Forum

På helgens sociala forum i Uppsala deltog totalt elva personer från Arbetarmakt och Revolution, vilket var en ganska stor andel av de deltagande, då dessa bara uppgick till kanske 300. 25 nummer av Revolution såldes i alla fall, och vi fick 40 namnunderskrifter till stöd för Maria Bango, den slovakiske rom som fick tolv års fängelse efter att ha försvarat sig från en nazistattack. En av dem som skrev på var Ruth Manorama, grundare av National Federation of Dalit Women, en indisk organisation för kastlösa kvinnor. Förutom att ha varsitt bokbord och delta på möten och diskussioner om bl.a kvinnor och globaliseringen, prostituerade i Argentina och kamp mot privatiseringar i Bolivia, arrangerade Arbetarmakt och Revolution ett möte om kampen mot imperialismens fortsatta krig mot Irak, samt föreslog att USF skulle utlysa en protestdag mot ockupationen av landet. Det avslutande plenummötet tog dock inte ens upp förslaget till omröstning.

Tolv dagar för Mario Bango

Förbundet för Femte Internationalen och Revolution-grupper i olika länder har i samband med Slovakiens inträde i EU drivit en kampanj under 12 dagar för att Mario Bango ska frigges. De 12 dagarna symboliserar de 12 år i fängelse som Mario dömts till efter ha försvarat sin mor och bror mot ett nynazistiskt överfall.

Flygblad har delats ut av Arbetarmakt och Revolution på ett flertal orter. Från Falun rapporterar Svante: "I lördags delade vi ut Mario-flygbladen i centrum och på morgondagens möte kommer vi att skriva (personliga!) brev och vykort till honom."

Vi uppmanar alla läsare att följa exemplet och skriva uppmuntrande brev till Mario under adressen:

Mário Bango, nar. 8. 6. 1982,
Ústav na vy'kon vāzby, priecínok 1077
Chorvatská 5, 812 29 Bratislava
Slovensko/Slovakia

Första maj i Stockholm

Medlemmar i Arbetarmakt och Revolution deltog i manifestationer på olika håll i landet. Här berättar Gunnar från Stockholm om första maj i huvudstaden:

Revo-medlemmar deltog redan på morgonen vid manifestationen till minne av de svenska spanienfrivilliga som på 30-talet stupade i kampen mot Franco och fascisterna. Eva Björklund från svensk-kubanska föreningen höll ett av de bättre talen där hon uttalade sitt stöd till motståndet i Irak mot de imperialistiska ockupationsstyrkorna. Hon gjorde också en parallell mellan de som reser till Irak för att ansluta sig till kampen och de som på 30-talet valde att lämna sina hem för att resa till Spanien och delta på antifascisternas sida i spanska inbördeskriget. Hon tillade att man förvisso kan vara kritisk mot den politik som vissa motståndsledare i Irak driver men att det ändå är en självklarhet att stödja kampen mot ockupationen.

Vid 12-tiden samlades vi på Medborgarplatsen för att delta i Vänsterpartiets demonstration som gick till Kungsträdgården. Vädret var mycket bra och när tåget väl började marschera hade upp emot 10 000 demonstranter samlats.

I Revo-blocket gick 30-40 personer, den stora majoriteten unga killar och tjejer. Vi eldade på med slagord mot USA:s ockupation, till stöd för intifadan i Palestina och ropade också klasskampsinriktade, kvinnokamps- och antirasistiska slagord. Och så självklart några antimonarkistiska ramsor då vi passerade kungliga slottet. När vi marscherade in i Kungsan skanderade vi "One solution - Revolution!".

Vädret (solsken och värme) gjorde att en del av oss var tvungna att sätta os ned ett tag och dricka eller äta något. Andra sålde tidningar i Kungsan och en grupp gick upp till Sergels Torg och intervenerade på stalinisternas torgmöte (Röd Front).

Vi delade också ut flygblad. Ett handlade om Mario Bango-kampanjen. Mario är vår kamrat och som ung rom i Slovakien dömdes han i höstas till 12 års fängelse. Vi delade också ut ett flygblad om World Revolutions sommarläger som kommer att äga rum 2-6 augusti i Prag, Tjeckien.

I Kungsan kunde vi också lyssna på Lars Ohly, partiledare för Vänsterpartiet. Ohly är en skicklig talare med radikal retorik som gick hem hos många av åskådarna. Han lyckades skickligt med att undvika att beröra frågan om motståndet i Irak och gav ingen förklaring till varför Vänsterpartiet samarbetar med sossarna och i praktiken tar ställning för deras borgerliga politik som drabbar arbetare.

Nytt nummer av Fifth International

Nummer 2 av vår internationella tidskrift har nu kommit och innehåller bl. a. artiklar om den europeiska imperialismen, Brasilien under Lula och Baskien. Beställ från arbetarmakt@arbetarmakt.com